

Chương 31

Vãn Hội

Ban đêm, tôi chìm trong những giấc mơ lộn xộn nhưng vô cùng chân thực. Tôi mơ thấy tôi và Cảnh Mạc Vũ tái hôn. Tôi đang chuẩn bị đi hưởng tuần trăng mật, anh lại đề xuất ly hôn, đồng thời được nhận hai mươi lăm phần trăm cổ phần của Cảnh Thiên.

Tôi còn mơ thấy Cảnh Mạc Vũ và Bill liên kết, khiến dự án rơi vào cục diện khó khăn. DMS đột nhiên rút vốn đầu tư, tôi bị ngân hàng đòi nợ, không thanh toán nổi tiền viện phí của ba...

Giấc mơ cuối cùng là cảnh trời xanh biên biển, hoa tươi rực rỡ vô cùng quen thuộc. Nhưng nơi đó không phải tổ chức đám cưới của tôi mà là đám cưới của Cảnh Mạc Vũ và Hứa Tiểu Nặc. Tôi đứng trong rừng cây, dõi theo bóng lưng của họ ở phía xa. Đến lúc này tôi mới phát hiện mình vẫn còn yêu Cảnh Mạc Vũ nên không đành lòng. Tôi không biết lấy đâu ra dũng khí, chẳng cần thể diện, đẩy đám đông xông đến giữa anh và Hứa Tiểu Nặc. Tôi lớn tiếng nói với anh: “Cảnh Mạc Vũ, anh là của em, dù không yêu em, anh cũng không thể yêu người phụ nữ khác!”

Tôi thừa nhận mình không có lý lẽ. Nhưng tình yêu vốn chẳng tuân theo bất cứ lý lẽ nào. Tôi có thể chịu đựng cuộc sống không có anh nhưng tôi không thể chấp nhận anh cưới Hứa Tiểu Nặc.

“Ngôn Ngôn... Tôi xin lỗi!” Cảnh Mạc Vũ và Hứa Tiểu Nặc đan tay vào nhau, đi qua tôi.

Chân tay tôi tê liệt đến mức không thể động đậy, nhịp đập trái tim ngày càng hư vô, cơ thể mất trọng lượng, rơi xuống vực sâu không đáy.

Tôi lập tức mở mắt, phát hiện mình đang nằm trên chiếc giường đôi trong phòng ngủ, Cảnh Mạc Vũ ngủ rất say bên cạnh tôi. Ánh ban mai chiếu sáng cặp lông mi đang rung rung và khoe miệng hơi cong lên của anh. Cánh tay mạnh mẽ ôm chặt cơ thể tôi, giống mỗi buổi sáng sớm khi chúng tôi mới cưới.

Tôi cố gắng kéo đầu óc về thực tại mới nhớ ra thời gian trôi qua thật nhanh, chúng tôi đã ly hôn hai năm. Tối qua, trước khi chìm vào giấc ngủ, Cảnh Mạc Vũ còn nói rất nhớ mùi hương trên người tôi. Tôi không cho anh biết, thật ra tôi cũng nhớ mùi hương trên cơ thể anh.

Mặt hơi ngra ngứa, tôi đưa tay chạm vào, hóa ra là nước mắt.

Tôi đã quyết định buông tay, đã quen với cuộc sống không có anh, vậy tại sao tôi vẫn còn vì anh mà đau lòng, vì anh mà rơi lệ? Tại sao tôi vẫn không thể chấp nhận một người phụ nữ khác ở bên cạnh anh? Đúng, nhất định là ghen tị, là không cam lòng. Tôi ghen với “kẻ thứ ba” đê tiện, bỉ ổi như Hứa Tiểu Nặc cũng có thể thành công, không cam lòng khi mình thua sạch sành sanh.

Lông mày Cảnh Mạc Vũ động đậy, anh mở cặp mắt mơ màng. Mặc dù tôi nhanh chóng lau đi vệt nước mắt còn đọng trên má nhưng vẫn không lọt qua đôi mắt sắc bén của anh.

“Ngôn Ngôn, tại sao em khóc? Xảy ra chuyện gì vậy?” Cảnh Mạc Vũ lập tức ôm tôi chặt hơn, anh đã hoàn toàn tỉnh táo.

Nếu tôi nói cho anh biết, tôi khóc vì mơ thấy anh cưới người phụ nữ khác, không biết anh sẽ nghĩ gì. “Roi vào tình cảnh hằng ngày phải ngủ cùng anh, tôi không khóc, lẽ nào nên cười?”

“Ồ.” Cảnh Mạc Vũ thở phào. “Không sao, em sẽ nhanh chóng quen thôi.”

Đây mới là điều tôi lo lắng nhất.

Tôi không sợ Cảnh Mạc Vũ đoạt mất Cảnh Thiên, dấu sao công ty vốn thuộc về anh. Tôi chỉ sợ mình giẫm lên vết xe đổ, sợ cảnh tượng trong cơn ác mộng sẽ ứng nghiệm.

Sau khi cùng ba tôi ăn sáng và đợi bác sĩ khám lại cho ông, tôi mới cùng Cảnh Mạc Vũ tới công ty. Trong phòng hội nghị công ty Cảnh Thiên, tôi nhìn đồng hồ lần thứ n. Tôi đã đợi suốt một tiếng đồng hồ mà vẫn không thấy bóng dáng các cổ đông. Tôi đã sớm quen cảnh các thành viên “khai quốc công thần” của hội đồng quản trị khệnh khạng ra về ta đây, vừa xem báo cáo tài chính tháng này, tôi vừa nhẫn nại chờ đợi.

Cảnh Mạc Vũ không hề tỏ ra sốt ruột, vì kể từ lúc anh mở máy di động, chuông điện thoại không ngừng reo vang, nghe qua có vẻ đều là những vụ làm ăn ghé gớm, cần xin ý kiến của anh. Cảnh Mạc Vũ không hề thay đổi sắc mặt, xử lý quyết đoán, ôn hòa.

Trong số đó có một cuộc điện thoại rất kỳ lạ. Cảnh Mạc Vũ nghe máy, chỉ nói một câu: “Ừm, tôi biết rồi”, rồi tắt máy.

Lại một tiếng đồng hồ trôi qua, không một cổ đông nào xuất hiện, tôi bắt đầu cảm thấy sự việc không bình thường. Tôi đang định gọi điện cho trợ lý Kim hỏi

tình hình, cửa phòng hội nghị mở ra, trợ lý Kim cầm túi văn kiện đi vào. Anh ta đi thẳng đến bên Cảnh Mạc Vũ. Cảnh Mạc Vũ nhận tập tài liệu, bình thần xem một lượt rồi nở nụ cười nhạt. “Ồ, làm rất tốt!”

Đầu óc tôi như nổ tung, ly nước trong tay tôi sóng sánh, nước nóng đổ vào tay tôi.

Tôi mặc kệ cánh tay bỏng rát, giật tập tài liệu trong tay Cảnh Mạc Vũ. Giấy trắng mực đen rất rõ ràng, bảy vị cổ đông của Cảnh Thiên và Cảnh Mạc Vũ ký kết hợp đồng chuyển nhượng cổ phần. Bản hợp đồng đầu tiên ký vào ba ngày trước, cũng là hôm Cảnh Mạc Vũ giành được quyền khai thác núi đất đỏ.

Tôi không ngờ anh có thể mua lại một nửa Cảnh Thiên trong ba ngày. Mà người đứng ra tiến hành vụ mua bán lại là trợ lý Kim mà tôi tin tưởng nhất.

Tâm trạng phần nộ, kinh ngạc dội trong lòng tôi nhưng lớn nhất vẫn là cảm giác thất vọng về bản thân. Tôi nên sớm đoán ra, Kim Triển Bằng là trợ lý trước đây của Cảnh Mạc Vũ, sau khi Cảnh Mạc Vũ bị tôi ép rời khỏi công ty, rất nhiều nhân viên của Cảnh Thiên chủ động xin nghỉ việc, còn anh ta vẫn ở lại giúp tôi...

Vào thời khắc “mịt mù khói súng” này, Cảnh Mạc Vũ lại túm lấy tay tôi, chăm chú nhìn vết bỏng trên làn da tôi. “Sao em chẳng cẩn thận gì cả!”

Tôi giật tay khỏi tay anh, bóp vàng trán đau buốt.

Không sao, chỉ là bốn mươi chín phần trăm cổ phần, số cổ phần do tôi sở hữu quá một nửa, Cảnh Thiên vẫn thuộc về ba tôi, không ai có thể cướp mất. Tôi cố gắng an ủi bản thân như vậy. Sau khi tâm trạng ổn định trở lại, tôi chống tay xuống thành ghế, ngồi về vị trí của mình, nhìn thẳng vào Cảnh Mạc Vũ. “Anh nắm bốn mươi chín phần trăm cổ phần của Cảnh Thiên thì sao? Quyền quyết định vẫn nằm trong tay tôi”.

Cảnh Mạc Vũ phát tay, Kim Triển Bằng lui ra ngoài, đóng cửa phòng hội nghị. Cả quá trình đó, anh ta không hề nhìn tôi một lần. Cảnh Mạc Vũ thong thả tựa vào thành ghế, nhìn quanh phòng hội nghị trống không. “Em không cảm thấy như vậy rất tốt sao? Cảnh Thiên bây giờ thuộc về hai chúng ta. Dù chúng ta có quyết định thế nào cũng không cần phải thông báo, bàn bạc với người khác.”

Tôi cười nhạt. “Rốt cuộc anh muốn gì thì cứ nói thẳng ra đi, Tổng giám đốc Ngô!”

“Ngôn Ngôn, anh không có ý gì khác. Anh chỉ không muốn nhìn mấy ông già đó chỉ tay năm ngón, nói nhăng nói cuội với em...”

“Xin hãy nói vào trọng điểm.”

Cảnh Mạc Vũ thở dài. “Anh đã xem qua sổ sách tài vụ của công ty. Cảnh Thiên hiện đang đối diện với nguy cơ rất lớn. Anh phải trở thành cổ đông của Cảnh Thiên thì mới thuận lợi rót vốn đầu tư vào Cảnh Thiên, giúp Cảnh Thiên vượt qua khó khăn.” Anh đưa một tập tài liệu cho tôi. “Đây là kế hoạch đầu tư và bản hợp đồng hợp tác với Ngô thị. Anh hy vọng em hãy suy nghĩ lại.”

Bắt gặp ánh mắt cảnh giác của tôi, anh nói tiếp: “Anh biết em lo ngại anh mượn việc đầu tư để đánh đổ Cảnh Thiên. Nhưng em nghĩ xem, nếu muốn đánh đổ Cảnh Thiên, việc gì anh phải bỏ ra nhiều tiền mua lại bốn mươi chín phần trăm cổ phần? Làm vậy anh có lợi gì chứ?”

Tôi nhất thời không biết trả lời thế nào. Cảnh Mạc Vũ nói đúng, nếu muốn đánh đổ Cảnh Thiên, việc gì anh phải bỏ số tiền lớn mua cổ phần. Đợi Cảnh Thiên bị phá sản, anh muốn mua bao nhiêu cũng hết sức dễ dàng.

Nếu anh muốn chiếm Cảnh Thiên thông qua sở hữu cổ phần, con số bốn mươi chín phần trăm cũng chẳng giải quyết được vấn đề. Hoặc là tái hôn với tôi, anh sẽ có cơ hội được chia thêm cổ phần. Nhưng lúc này, làm sao tôi có thể đồng ý tái hôn với anh?

Rốt cuộc Cảnh Mạc Vũ đang tính toán điều gì, tôi thật sự không đoán ra.

Thấy tôi trầm mặc, Cảnh Mạc Vũ nói tiếp: “Anh biết, hiện tại Cảnh Thiên đang đứng trước nguy cơ rất lớn. Dự án này quyết định sự sống chết của Cảnh Thiên. Không sai, bây giờ Bill đồng ý bỏ vốn đầu tư thì dự án có thể khởi động như kế hoạch. Nhưng em tưởng anh ta muốn giúp em thật sao? Anh ta hy vọng Cảnh Thiên sớm phá sản hơn bất cứ ai để anh ta có thể mua kỹ thuật và thiết bị của chúng ta với giá rẻ...”

“Anh thì sao? Đừng nói với tôi, anh không nghĩ như vậy nhé?”

Cảnh Mạc Vũ đi đến bên tôi, nhẹ nhàng đặt tay lên vai tôi. Một bàn tay anh còn quần vải băng, tỏa ra mùi thuốc khử trùng thoang thoang. “Ngôn Ngôn, anh phải nói thế nào để em tin, anh làm tất cả những chuyện này vì em. Anh không muốn chứng kiến Cảnh Thiên sụp đổ, không muốn thấy em vì Cảnh gia mà phải bôn ba vất vả. Ngôn Ngôn, hãy đọc kỹ bản hợp đồng này, rồi em sẽ hiểu, anh thật lòng muốn giúp em.”

Tôi đảo mắt qua bản hợp đồng, lập tức bị nội dung của nó thu hút. Tôi vội vàng cầm tập tài liệu đọc kỹ một lượt. Không thể phủ nhận, mỗi điều khoản trong bản hợp đồng đều nhằm mục đích khiến dự án tiến hành thuận lợi. Câu chữ vô cùng kín kẽ, được cân nhắc kỹ càng, đều có lợi cho Cảnh Thiên.

Gập bản hợp đồng lại, tôi gật đầu: “Được, tôi sẽ suy nghĩ nghiêm túc.”

Rời khỏi phòng hội nghị, tôi đi qua văn phòng của trợ lý Kim để về phòng mình. Cách lớp tường kính trong suốt, tôi nhìn thấy Kim Triển Bằng đang cắm cúi làm việc. Hai năm nay, tôi thật sự cảm kích anh ta. Lúc mới vào Cảnh Thiên, tôi sút đầu mẻ trán bởi công việc vô cùng bẽ bộn, anh ta đều nói cặn kẽ cho tôi biết, Cảnh Mạc Vũ làm thế nào để giải quyết những rối rắm này. Anh ta cũng thường ở lại công ty làm thêm với tôi đến tận đêm khuya, toàn tâm toàn lực giúp đỡ tôi quản lý Cảnh Thiên. Có lẽ tôi không phải một tổng giám đốc giỏi, nhưng Kim Triển Bằng chắc chắn là một người trợ lý xuất sắc, dù anh ta đã bán đứng tôi.

Nhìn thấy tôi, Kim Triển Bằng lập tức đứng dậy mở cửa cho tôi. Thái độ của anh ta vẫn cung kính như ngày nào, như không có chuyện gì xảy ra. “Giám đốc Cảnh, cô tìm tôi có việc sao?”

Tôi gật đầu, đi vào phòng của anh ta.

Kim Triển Bằng kéo rèm cửa sổ, ngăn những ánh mắt tò mò bên ngoài.

“Tôi có lỗi gì với anh sao?”

“Không phải”. Anh ta trả lời rất dứt khoát.

“Vậy tại sao anh bán đứng Cảnh Thiên?”

“Tôi không bán đứng Cảnh Thiên, việc chuyển nhượng cổ phần trong nội bộ công ty không ảnh hưởng đến lợi ích của công ty. Ngược lại, tôi cho rằng Ngô Tổng trở thành cổ đông lớn sẽ rất có lợi đối với sự phát triển của Cảnh Thiên trong tương lai”. Câu trả lời của Kim Triển Bằng rõ ràng đã có sự chuẩn bị trước, giọng rất hùng hồn.

“Nhưng anh lại giấu tôi cả quá trình diễn ra chuyện đó”. Có lẽ anh ta không phản bội Cảnh Thiên, mà là phản bội tôi.

Kim Triển Bằng im lặng.

Tôi cảm thấy vô cùng mệt mỏi, không còn sức lực vòng vo với anh ta, liền hỏi thẳng: “Anh bị Cảnh Mạc Vũ mua chuộc từ khi nào?”

Anh ta cũng không quanh co. “Hai năm trước. Lúc ra đi, Cảnh Tổng tặng tôi một ngôi nhà. Anh ấy nói, nếu trong ba năm, Cảnh Thiên không tuyên bố phá sản, ngôi nhà đó sẽ thuộc về tôi.”

Tôi nở nụ cười tự giễu. “Anh ta hiểu tôi thật đấy, biết Cảnh Thiên rơi vào tay tôi sẽ không chống đỡ nổi trong ba năm.”

“Không phải vậy, là Cảnh Tổng ra đi không đúng lúc. Cảnh Thiên lúc bấy giờ ôm món nợ ngân hàng tới con số trăm triệu, chỉ còn lại cái vỏ trống rỗng và một bản kế hoạch dự án. Công nhân viên của công ty lần lượt từ chức... Cảnh tổng sợ cô không thể ứng phó nên mới bảo tôi ở lại giúp cô.”

“Giúp tôi...” Tôi cúi đầu, bàn tay vô thức ôm ngực. Tôi muốn xoa bóp trái tim đau đớn nhưng không thể chạm tới, nghe Kim Triển Bằng nói tiếp: “Cảnh Tổng nói anh ấy chỉ tạm thời ra đi. Chắc chắn anh ấy sẽ trở về sau ba năm.”

Hỏi xong những điều muốn biết, tôi chống tay vào sofa đứng dậy, nói với Kim Triển Bằng câu cuối cùng: “Kể từ ngày hôm nay, anh ta là Tổng giám đốc của công ty, sau này theo anh ta làm việc, anh nhất định sẽ có tương lai tươi sáng.”

“Giám đốc Cảnh!” Kim Triển Bằng do dự một lát, rồi mở miệng. “Dù thế nào thì việc Cảnh Tổng mua lại cổ phần của Cảnh Thiên cũng là giúp Cảnh Thiên vượt qua khó khăn.”

“Ồ, tôi hiểu rồi!”

Tôi nói tôi đã hiểu nhưng thực ra tôi hiểu điều gì, hiểu như thế nào, tôi nhất thời mù mịt. Tôi chỉ cảm thấy Cảnh Mạc Vũ vẫn là tấm lưới quấn chặt lấy tôi, khiến tôi không thể thoát ra, cũng không thể né tránh.

Từ lúc rời khỏi văn phòng của trợ lý Kim, ngực tôi càng lúc càng đau buốt. Tôi tưởng mình lại phát bệnh, nhân tiện đi bệnh viện lấy thuốc cho ba, tôi đăng ký khám tim. Sau cuộc kiểm tra kỹ lưỡng, kết quả kiểm tra hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của tôi. Bác sĩ nói, tim tôi hồi phục rất tốt, chức năng tim đã như của người bình thường, chỉ cần giữ tâm trạng ổn định, chú ý vấn đề ăn ở, tránh vận động mạnh thì tôi hoàn toàn có thể sống cuộc sống bình thường.

Tôi không chắc chắn nên hỏi lại lần nữa: “Bệnh tim của tôi không tái phát thật sao? Tại sao gần đây tôi luôn cảm thấy lồng ngực đau buốt?”

Bác sĩ lại kiểm tra một lượt cho tôi, sau đó kết luận: “Đúng là chẳng có vấn đề gì cả.”

Tuy bác sĩ là một chuyên gia có tiếng nhưng tôi không mấy tin tưởng kết luận của ông ta. Vì vậy, tôi vẫn đề nghị bác sĩ kê cho tôi mấy lọ thuốc Nitroglycerin để dự phòng. Cảm thuốc rời bệnh viện, tôi chợt nhớ tới Văn Triết Lỗi.

Cảnh Mạc Vũ cho rằng anh ta lừa dối tình cảm của tôi, hại chết con của chúng tôi. Lúc đầu tôi cũng nghĩ như vậy. Nhưng sau đó, tôi có hỏi vài bác sĩ, bọn họ đều cho tôi biết, kiên nghị của Văn Triết Lỗi lúc bấy giờ hoàn toàn chính

xác. Tình trạng sức khỏe của tôi không cho phép tôi giữ đứa bé. Nếu tôi miễn cưỡng giữ bào thai, không những con tôi không sống nổi, ngay cả tôi cũng có nguy cơ nguy hiểm đến tính mạng.

Dù thế nào, Văn Triết Lỗi cũng là một bác sĩ có trách nhiệm, cũng giống Cảnh Mạc Vũ trước kia là người anh trai tốt không có gì đáng chê trách.

Cũng có thể, sự việc phát triển tới ngày hôm nay, không ai trong chúng tôi có lỗi, chỉ là do lập trường, thân phận của chúng tôi.

Suy đi tính lại, bớt đi gánh nặng Cảnh Thiên chẳng có gì không tốt đối với tôi. Ít nhất, tôi không cần phiền não vì chuyện vốn đầu tư, có thể dành nhiều thời gian chăm sóc ba. Lúc tôi về nhà, ba tôi vừa ăn cơm xong, chuẩn bị nghỉ ngơi. Thấy tôi, ông rất vui, nói đang muốn hít thở không khí trong lành, bắt tôi cùng ông đi dạo ngoài sân vườn.

Tôi khoác cho ba chiếc áo dày rồi đỡ ông ra cửa.

Những năm qua, có rất nhiều thứ đã thay đổi nhưng từng cái cây, ngọn cỏ trong ngôi biệt thự vẫn như ngày xưa, vẫn là cảnh sắc trong ký ức lúc nhỏ, vẫn là cảnh sắc trước khi mẹ tôi qua đời. Đến bây giờ tôi mới hiểu, thế nào là tình yêu đến chết cũng không đổi thay.

Vịn tay vào cành cây khô, ba tôi nói: “Có lẽ ba đã già thật rồi, gần đây thường nhớ đến quãng thời gian con và Mạc Vũ còn nhỏ. Lúc đó, cả ngày con quần lầy nó, đến lúc đi ngủ cũng đòi ngủ cùng nó. Ba thường nghĩ, nếu Mạc Vũ rời xa con, không biết con sẽ ra sao.”

“Ba, con đã không còn là một cô bé nữa.”

Ba vuốt tóc tôi, đáy mắt đục mờ do bệnh tật hành hạ chứa đầy vẻ không đành lòng và lưu luyến. “Đối với ba, con lúc nào cũng chỉ là cô bé, cần người khác che chở, bảo vệ.”

Chớp chớp đôi mắt cay cay, tôi vội vàng nhìn đi chỗ khác, không để ba thấy giọt lệ trong mắt tôi.

“Ngôn Ngôn, con và Mạc Vũ định khi nào tái hôn?”

“Tái hôn?” Tôi thật sự không hiểu. Việc chúng tôi vội vàng kết hôn là một sai lầm, tại sao người cha hết mực thương yêu tôi lại mong muốn tôi và Cảnh Mạc Vũ giảm lên vết xe đổ như vậy?

Thái độ trầm mặc của tôi khiến ba lo lắng. “Sao thế? Con không muốn tái hôn với Mạc Vũ?”

“Không phải.” Tôi không muốn tiếp tục phạm phải sai lầm, cũng không muốn làm ba tôi thất vọng. Tôi nghĩ, chuyện Cảnh Mạc Vũ mua lại cổ phần của Cảnh Thiên sớm muộn ba tôi cũng biết, chỉ bằng nhân dịp này thăm dò quan điểm của ông. “Ba, ba biết không, Cảnh Mạc Vũ đã mua hết cổ phần trong tay chú Tề, chú Diệu...”

“Vậy sao?”

“Con nghe mọi người bàn tán sau lưng, nói lần này anh ấy trở về là có ý đồ khác.” Thấy ba tôi chau mày, tôi lập tức nhấn mạnh: “Đều là lời đồn đại của những người không liên quan.”

“Ngôn Ngôn, con hãy mặc kệ người khác nói gì thì nói. Ba nuôi Mạc Vũ đến lúc trưởng thành, nó là người thế nào, ba biết rõ nhất. Nó tuyệt đối không làm chuyện khiến con bị tổn thương...”

Ba là người rất hiếm khi tâm sự, vậy mà buổi trưa hôm đó, ông kéo tay tôi ngồi xuống chiếc ghế dài, nói với tôi rất nhiều chuyện. Ngoài trời gió lạnh nhưng lòng bàn tay ông vô cùng ấm áp.

Ba nói, ông sống hơn sáu mươi năm, tuy không phải người trí tuệ nhưng chắc chắn có thể nhìn thấu người nào đáng tin cậy, người nào gian dối, người nào đáng để ông gửi gắm con gái yêu... Vì vậy, năm đó ông mới bất chấp thủ đoạn ép Cảnh Mạc Vũ cưới tôi.

Tuy cuộc hôn nhân của tôi cuối cùng thất bại, tuy Cảnh Mạc Vũ đã quay về Ngô gia nhưng ông chưa từng hối hận vì gả tôi cho anh. Điều duy nhất khiến ông hối hận là ông không nên chiều theo ý tôi, để mặc tôi ra tòa ly hôn, bởi trong thời gian tôi mất tích, ông đã chứng kiến Cảnh Mạc Vũ lo lắng, khổ sở và quan tâm đến tôi như thế nào.

Hôm chúng tôi ly hôn, vẻ mặt đau khổ và ân hận của Cảnh Mạc Vũ lúc về nhà, ông đều thấy hết. Chỉ đáng tiếc, ông không thể cứu vãn tình thế.

Bây giờ, Cảnh Mạc Vũ đã trở về. Anh thay đổi nhiều so với hai năm trước nhưng ánh mắt anh nhìn tôi vẫn không thay đổi. Ông hy vọng tôi không bỏ lỡ hạnh phúc trong tầm tay một lần nữa.

Không biết Cảnh Mạc Vũ diễn xuất quá giỏi khiến ba tôi bị lừa hay là tôi từ đầu đến cuối đều lừa mình dối người?

Tôi đột nhiên cảm thấy mù mờ.

Ngắm cảnh cây hợp hoan trụi trong vườn nhà, tôi bất chợt nhớ đến ánh mắt Cảnh Mạc Vũ dõi theo tôi lúc tôi rời khỏi phòng hội nghị. Hình như ánh mắt ấy vẫn không thay đổi, vẫn là sự sâu thẳm và bất lực không che giấu như trước khi anh ra đi.

Lẽ nào tôi đã nghĩ sai? Tôi tưởng hai năm trôi qua, Cảnh Mạc Vũ đã xem nhẹ mọi chuyện, bao gồm cả mối quan hệ của chúng tôi. Tôi cũng có thể từ bỏ sự cố chấp của mình, tập trung cùng anh diễn một vở kịch để ba tôi có thể yên tâm ra đi. Sau đó, tôi vẫn là tôi, anh vẫn là anh, chúng tôi không bao giờ dây dưa với nhau nữa.

Nhưng tôi không ngờ, Cảnh Mạc Vũ mới chỉ quay về được ba ngày ngắn ngủi, cuộc sống bình lặng của tôi đã bị đảo lộn hoàn toàn. Từ bữa uống rượu rồi lên giường đến việc ba khuyên tôi “tái hôn” ngày hôm nay, mọi tình tiết trong vở kịch đã đi chệch khỏi kịch bản của tôi, phát triển theo nội dung Cảnh Mạc Vũ sắp đặt. Trong khi đó, tôi không biết kết cục câu chuyện của anh sẽ như thế nào. Có lẽ cuộc đời vốn không có kịch bản, không ai có thể biết được kết thúc.

Tầm chạng vạng, Cảnh Mạc Vũ gọi điện về nhà, nói buổi tối anh có việc cần giải quyết, có lẽ sẽ về muộn một chút.

Câu “muộn một chút” của anh khiến ba tôi đợi đến nửa đêm. Tôi phải tốn bao công sức mới có thể dỗ ông đi ngủ. Trước khi đi ngủ, ông cầm tay tôi, không ngừng khuyên nhủ: “Ngôn Ngôn, lần này con đừng bướng bỉnh nữa, hãy cho Mạc Vũ một cơ hội.”

Tôi gật đầu, về phòng lại bị mất ngủ. Tôi lấy một chiếc hòm được khóa chặt từ trong tủ ra, phủi lớp bụi rồi chậm rãi mở ra. Bên trong là áo ngủ cũ, sơ mi cũ, còn có cả khung ảnh cũ của Cảnh Mạc Vũ. Đây đều là những thứ anh thích nhất, lúc đi qua vôi vàng nên anh không mang theo.

Tôi không biết Cảnh Mạc Vũ còn để ý đến đồng hồ cũ này nữa không nhưng tôi vẫn giữ lại tất cả.

Bên ngoài có tiếng động cơ ô tô. Tôi vôi vàng thu dọn đồ, tắt đèn lên giường nằm, tôi cũng không rõ. Có lẽ tôi không muốn Cảnh Mạc Vũ nghĩ tôi đang đợi anh. Không bao lâu sau, cửa phòng khẽ mở, tôi nằm trên giường, không nhúc nhích. Một làn khí lạnh mang theo hơi rượu tràn vào, tôi bất chợt rùng mình, cơ thể hơi run rẩy. Cảnh Mạc Vũ lặng lẽ ngồi xuống cạnh tôi, giúp tôi kéo chiếc chăn mỏng đang đắp ngang bụng lên vai. Sau đó, anh không nằm xuống cũng không bỏ đi, chỉ ngồi yên lặng ở đó. Bên cạnh là người đàn ông không rõ tâm ý, tôi không ngủ nổi, trong lòng rối bời.

Không biết bao lâu sau, vì nằm một tư thế quá lâu, nửa người tôi hơi tê. Tôi đang suy nghĩ xem có nên trở mình không thì cuối cùng Cảnh Mạc Vũ cũng có

động tĩnh, nhưng anh không nằm xuống mà bật đèn ở đầu giường. “Em đã không ngủ được thì đừng ngủ nữa, dậy pha cho anh một cốc trà giải rượu đi!”

Tôi thật sự cảm thấy ý kiến này không tồi, ít nhất tôi có thể cử động một chút. Thế là, tôi xoa bóp cánh tay tê cứng, ngồi dậy. Tôi liếc Cảnh Mạc Vũ một cái qua ánh đèn mờ lung. Ánh mắt anh rất tỉnh táo, chẳng có vẻ gì là say rượu. “Anh uống rượu đấy à?”

“Ừ, anh uống không nhiều nhưng cũng đủ để gây ra hành vi ‘bừa bãi’...”

Không đợi anh nói xong, tôi đã phi xuống giường, tới phòng bếp.

“Nhớ cho thêm mật ong.” Giọng điệu mang đầy ý cười của anh truyền tới, giống như trước kia.

Kỹ thuật “nhiều năm không tu sửa” của tôi không còn như xưa. Tôi lọ mọ trong phòng bếp một lúc lâu, ngây ngốc không biết bao nhiêu lần mới pha xong một cốc trà giải rượu có mùi quái dị. Tôi cũng không nhớ phải cho bao nhiêu nguyên liệu, điều duy nhất còn nhớ là cho thêm nhiều mật ong.

Pha trà xong, tôi quay về phòng, mùi dầu tắm trà xanh và cây cỏ tràn ngập trong phòng, xộc vào mũi tôi.

Cảnh Mạc Vũ đã tắm xong, lên giường nằm, anh đang nói chuyện điện thoại: “... Một thời gian nữa... Vâng, con biết rồi... Sức khỏe của ba thế nào rồi ạ? Con sẽ cố quay về sớm.”

Tôi âm thầm tính toán chênh lệch múi giờ, không khó đoán ra cuộc điện thoại này đến từ nước Mỹ. Tôi cũng dễ dàng đoán ra, ở Mỹ cũng có những người đang sốt ruột mong Cảnh Mạc Vũ quay về.

Sau khi cúp điện thoại, anh nhận cốc trà trong tay tôi, tiện thể kéo tôi vào lòng. Dù không muốn nhưng tôi không thể tránh khỏi tình trạng bị bao vây trong mùi hương quen thuộc.

Mùi hương quen thuộc len lỏi vào mũi, gọi lại trong tôi nhiều hồi ức. Tôi nghĩ đến lần đầu tiên Cảnh Mạc Vũ vùi mặt xuống cổ tôi, nói anh thích mùi hương này. Tôi cũng nhớ lúc chúng tôi quấn lấy nhau, anh nói: “Anh thích mùi hương của em... Trước đây người cảm thấy rất ấm áp, bây giờ người thấy càng mê hoặc...”

Nghĩ đến đây, tôi đột nhiên bừng tỉnh, phát hiện tình thế không ổn. Nhưng đáng tiếc... tôi tỉnh ngộ quá muộn màng.

Cảnh Mạc Vũ đã đặt cốc trà chỉ còn nửa non xuống chiếc tủ đầu giường rồi lật người đè tôi xuống. Sợi tóc đen lòa xòa của anh rủ xuống một bên má tôi, giọt nước lạnh chảy xuống mặt tôi.

Lòng tôi chùng xuống, tôi hỏi anh: “Rốt cuộc anh muốn gì?”

Cảnh Mạc Vũ thản nhiên trả lời: “Làm theo lời em nói, anh đóng tốt vai diễn của mình, em sẽ cho anh thứ anh muốn.”

“Nhưng anh muốn gì mới được chứ!” Không muốn tốn công sức đoán mò, tôi hỏi thẳng. “Cảnh Thiên, hay là tôi?”

“Nếu muốn công ty như Cảnh Thiên, anh có thể tùy tiện đăng ký cả chục ấy chứ!” Ánh mắt anh đảo một lượt từ trên xuống dưới cơ thể tôi, thể hiện ý đồ rõ ràng.

Tôi cam chịu số phận, nhắm nghiền hai mắt.

Chuyện xảy ra sau đó không nói cũng biết, dù nên hay không cũng đã xảy ra.

Sau một hồi quán quýt, Cảnh Mạc Vũ mẫn nguyện ôm tôi chìm vào giấc ngủ. Trong lúc mơ màng, tôi vẫn lơ mơ hiểu ra một chuyện, thứ “đã mất đi” mà anh muốn lấy lại chính là tôi.

Tôi nên sớm nghĩ đến điều này...

Mặt trời mọc rồi lại lặn, một tháng trôi qua rất nhanh, Cảnh Mạc Vũ vẫn không rời khỏi Cảnh gia.

Một lần ở trong văn phòng lật quyển lịch, đêm ngày tháng, tôi bỗng phát hiện thời gian này, tôi như đang sống trong mộng ước của thuở mới biết yêu.

Mỗi tối, tôi và anh ôm nhau ngủ, buổi sáng mở mắt đều có thể nhìn thấy gương mặt đang ngủ say của anh. Ánh nắng ban mai chiếu vào khóe miệng hơi nhếch lên của anh. Chúng tôi cùng nhau ăn sáng, cùng tới công ty làm việc. Tuy phần lớn công việc do Cảnh Mạc Vũ xử lý nhưng tôi vẫn phải phụ trách không ít việc vụn vặt. Ví dụ cùng anh tiếp khách hàng, giúp anh sắp xếp tài liệu, rót cà phê và mua cơm trưa cho anh...

Nhân viên của Cảnh Thiên gặp tôi vẫn chào: “Giám đốc Cảnh” nhưng tôi biết địa vị của tôi đã rớt xuống ngàn trượng từ lâu.

Thỉnh thoảng, Cảnh Mạc Vũ cùng tôi xem phim truyền hình khi anh rảnh rỗi. Đặc biệt, những bộ phim về tình yêu, anh còn xem chăm chú hơn tôi.

Trong ấn tượng của tôi, Cảnh Mạc Vũ trước kia chỉ xem tin tức và chương trình thể thao.

“Anh thích thể loại phim tình yêu từ lúc nào vậy.” Một lần, anh dẫn tôi đi xem buổi chiếu ra mắt một bộ phim điện ảnh chủ đề về tình yêu, cuối cùng tôi cũng không thể kìm nén sự hiếu kỳ, hỏi anh.

Cảnh Mạc Vũ tựa vào thành sofa dành cho khách VIP, ánh mắt không rời màn hình lớn, giọng nhàn nhạt: “Bắt đầu từ lúc bị em bỏ rơi.”

Tuy không đồng tình với cách sử dụng câu từ của anh nhưng tôi vẫn động lòng trắc ẩn. “Xem những bộ phim như thế này anh sẽ thấy dễ chịu sao?”

“Không.” Cảnh Mạc Vũ trả lời. “Nhưng sẽ giúp anh học được cách giành lại người phụ nữ anh yêu.”

Nếu người phụ nữ anh yêu là tôi, vậy thì: “... Hình như anh vẫn chưa học được.”

Có lúc, Cảnh Mạc Vũ nổi hứng dẫn tôi tới một hòn đảo nhỏ ở Thái Lan tắm suối nước nóng, hay đưa tôi lên Thiên Sơn, ở nơi ngàn năm tuyết rơi dày đặc, nhả nài chờ tôi chủ động lao vào vòng tay anh cho đỡ lạnh. Có lúc anh đưa tôi tới Tây Hồ, vừa uống trà vừa nói chuyện lý tưởng và cuộc đời nhân tiện hỏi tôi: “Em định lúc nào tái hôn với anh đây, ba giục anh không dưới một lần rồi.”

Tôi cố gắng nuốt ngụm trà nóng trong cổ họng, nói: “Chúng ta có thể làm chứng nhận kết hôn giả.”

Cảnh Mạc Vũ liếc tôi, sắc mặt không thay đổi. “Em muốn thế nào cũng được. Có điều nhất định phải tổ chức tiệc cưới. Ba mẹ anh và chú bác ở bên Mỹ đều về dự. Lúc đó, có khả năng báo chí sẽ đưa tin...”

Rầm rộ thế chắc chắn mọi người đều biết. Ngô nhỡ bị giới truyền thông vạch trần chúng tôi làm giấy kết hôn giả, mặt mũi của Ngô gia để vào đâu? Tôi ngập ngừng: “Ồ, để tôi suy nghĩ lại.”

“Em cứ từ từ suy nghĩ đi!” Cảnh Mạc Vũ cúi đầu uống ngụm trà, hỏi tôi: “Chu kỳ của em tháng này hình như chậm vài ngày rồi thì phải.”

Tôi gờ ngón tay nhắm tịt, quả nhiên chậm năm ngày. Rõ ràng tôi đã bắt anh dùng biện pháp an toàn vào thời kỳ không an toàn, lẽ nào anh... Thảo nào trong mấy ngày đưa tôi đi nghỉ Thái Lan, anh chỉ chuyên tâm giầy vò tôi mà chẳng làm gì khác. Người đàn ông này quả nhiên ngày càng thâm hiểm.

Tôi bất an đặt tay lên bụng. Nhớ đến đứa con từng bị mất, lòng tôi lại nhói đau.